02/05/2019

Παλλαϊκό προσκύνημα στο Σεληνάρι

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πέτρας και Χερρονήσου

Πλήθος κόσμου προσήλθε και φέτος στην πανήγυρη της Εορτής του Αγίου Μεγαλομάρτυρος και Τροπαιοφόρου Γεωργίου που πραγματοποιήθηκε στην φερώνυμο Ιερά Μονή στο Σεληνάρι. Ευλαβείς προσκυνητές απ’ όλη την Κρήτη και το εξωτερικό επεσκέφθησαν την ιστορική Ιερά Μονή για να εκπληρώσουν το τάμα τους, ενώπιον της θαυματουργού Ιεράς Εικόνος και του Τιμίου Λειψάνου του Αγίου Γεωργίου που εκτίθεντο καθ’ όλη τη διάρκεια των Ακολουθιών.

Την Δευτέρα του Πάσχα ο Σεβασμιώτατος προέστη της Θείας Λειτουργίας, παρουσία πολλών κληρικών της Μητροπόλεώς. Στον λόγο του προς το ευσεβές εκκλησίασμα, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πέτρας κ. Γεράσιμος ανέφερε: «Επικαλούμαστε τις πρεσβείες του Ταξιάρχου των Μεγαλομαρτύρων, του Αγίου Γεωργίου και τον παρακαλούμε κάθε ημέρα της ζωής μας να λάμπει και να φωτίζεται από το πνευματικό φως και τη χαρά της Αναστάσεως του Χριστού».

Το ιστορικό της Μονής

Η ανδρική Μονή του Αγίου Γεωργίου του Σεληνάρη είναι κτισμένη στην καρδιά του φαραγγιού του Σεληνάρη, κοντά στο Βραχάσι Λασιθίου και στη Νεάπολη. Δίπλα από το μοναστήρι περνάει η Εθνική Οδός Ηρακλείου – Αγίου Νικολάου και γι’ αυτό το μοναστήρι δέχεται πολλούς επισκέπτες καθημερινά. Για τους Κρητικούς μάλιστα θεωρείται γρουσουζιά να περνάει κάποιος το φαράγγι, χωρίς να σταματήσει στον Άγιο Γεώργιο. Αυτό έχει επικρατήσει καθώς παλιά η μονή ήταν ένα σημείο όπου σταματούσαν για να ξεκουραστούν οι ταξιδιώτες και τα ζώα τους. Μάλιστα υπάρχει μια πασίγνωστη μαντινάδα στην Κρήτη που λέει:

Από τα Μάλια όντε περνάς
και πας για Σεληνάρι
ένα κεράκι άναψε
στ’ Αϊ – Γιωργιού τη χάρη

Η μονή κτίστηκε κατά τη δεύτερη βυζαντινή περίοδο (961-1204) και καταστράφηκε από το Χαϊρεντίν Μπαρμπαρόσα το 1538. Λίγο αργότερα, τρία αδέλφια από τη Ρόδο εγκαταστάθηκαν στο Βραχάσι, για να αποφύγουν τον τουρκικό ζυγό. Ο ένας από αυτούς, ο Νικόλαος, οδηγήθηκε από ένα φως και βρήκε την εικόνα του Αγίου Γεωργίου στο μέρος όπου κτίστηκε το μικρό εκκλησάκι. Ο

Νικόλαος εγκαταστάθηκε στο Σεληνάρι μέχρι το θάνατο του, όταν τάφηκε σε ένα μικρό σπήλαιο διαστάσεων 1,5 x 1,5 μ. στην κορυφή του Ανάβλοχου, το οποίο λάξευσε ο ίδιος.

Χρόνια μετά το θάνατό του, ένα ροδίτικο καράβι περνούσε και οι ναύτες παρακολούθησαν την αξιοσημείωτη πορεία ενός αστεριού που σταμάτησε πάνω από το σπήλαιο και που έλαμπε σαν ήλιος. Κατάλαβαν τότε ότι ήταν θεϊκό σημάδι, πήγαν στο μέρος αυτό, πήραν τα κόκαλα του και τα πήγαν στη Ρόδο την πατρίδα του. Ο Ανάβλοχος με το σπήλαιο βρίσκεται πάνω στην ανατολική πλευρά του φαραγγιού, απέναντι από τη μονή, και μπορείτε να τον διακρίνετε αν κοιτάξετε ψηλά και δείτε το μεγάλο σταυρό. Η πρόσβαση ως τον τάφο είναι εφικτή από μονοπάτι, αλλά απαιτεί καλή φυσική κατάσταση.

Το κύριο σώμα του κεντρικού ναού της μονής είναι σύγχρονο, ενώ το παρεκκλήσι του Αγίου Γεωργίου είναι ο ναός που έκτισε ο Νικόλαος, αλλά με σύγχρονες τοιχογραφίες. Χρονολογείται στο 16ο αιώνα και είναι μικρών διαστάσεων, μονόχωρος καμαροσκέπαστος με οξυκόρυφη καμάρα. Οι μοναχοί είναι πολύ φιλικοί και πρόθυμοι να ενημερώσουν τους προσκυνητές για την ιστορία του μοναστηριού, στο οποίο λειτουργεί σύγχρονο γηροκομείο, κτισμένο πάνω στα ερείπια των παλιών κελιών της μονής.

Ένας θρύλος για τον Άγιο Γεώργιο στο Σεληνάρι λέει ότι κάποτε ένας βοσκός που πήρε ψεύτικο όρκο το χέρι του δεν μπορούσε να ξεκολλήσει από την εικόνα του Αγίου. Μετά που παραδέχτηκε ότι είπε ψέματα, αμέσως κατάφερε να φύγει. Μια άλλη ιστορία για την θαυματουργή εικόνα του Αγίου Γεωργίου στο Σεληνάρι, λέει ότι πήγε κάποιος και ορκίστηκε “Ορκίζομαι! (είπε!) δεν έκλεψα εγώ τα ζά (ζώα) του κουμπάρου μου!! Να βγεί το μάτι μου ανε λέω ψόματα!” Είπε και πρίν προλάβει να πατήσει το πλατύσκαλο της εκκλησιάς, κρατούσε το ίδιο του το μάτι μέσα στα δυό του χέρια!